

По едно време, когато всички бѣгаха въ града, тѣ се приближиха до кръста. Исусъ ги забеляза презъ гжстия мракъ и тихо каза на майка си, сочейки Иоана:

— Ето твойтъ синъ!

После обърна очи къмъ Иоана и му каза:

— Ето майка ти!

Така той завеща на любимия си ученикъ най-скжпото и свещенното свое богатство, което имаше на земята — своята страдаща майка.

Всичко се умълча. Тъмнината ставаше все по-гжста. Гърдитъ на Исуса се вълнуваха отъ тежкото дишане. И като събра последни сили, Той извика срѣдъ тъмнината:

— Или, Или! сама сабахтани? — Боже мой, Боже мой! защо си ме оставилъ?

„Той вика Илия да го избави“ — злобно забеляза единъ отъ враговетъ му.

Въ това време единъ войникъ взе гжба, натопи я въ оцетъ и се нагани да я поднесе до устнитъ на Исуса. Но евреитъ завикаха: „Почакай да видимъ, дали ще дойде Илия да го избави!“

— Жеденъ съмъ! — едва произнесе Исусъ.

И войникътъ пакъ взе гжбата, натопи я въ смѣсъ отъ оцетъ и вода и я поднесе до засъхналитъ устни на Исуса.

Исусъ вкуси. Главата му се въртѣше. Сърдцето му преставаше да бие. Смъртта идѣше вече. Той извика съ високъ гласъ:

— Свърши си!

А следъ това ясно продума:

— Отче, въ твоитъ ржце предавамъ духа си!

После склони глава и издѣхна.